

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

❧ תִּצְוֶה – בִּי־תִשָּׂא ❧

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ג - חלק י"ב

קונטרס 372

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

כט) לימוד הזוהר הקדוש באשמורת הבוקר

אם זכה ילמוד באשמורת בזוהר הקדוש, כי בזכותו יצאו ישראל מגלות שדומה ללילה. ואף שלא זכה להבינו, אף על פי כן ילמוד הלשון כי הוא מזכר הנשמה. (סידור בית אברהם לר' אברהם טכאריק זצ"ל)

## פרק ו

ל) אורך הגלות מחמת העדר לימוד הסוד; הלומד מובטח לו שהוא בן עולם הבא א. סמא דחייא, חיוב גדול על כל ישראל ללמוד זוהר הקדוש בכל יום אפי' גירסא בעלמא, כי בזה בונה עולמות ומטהר ומקדש נשמתו, ואין קץ לגודל שכרו כי בזה מקרב הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, כמובא בזוהר הקדוש פרשת נשא (דף קכ"ד ע"ב) בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר כו' יפקון ביה מן גלותא ברחמי, ובתיקונים סוף תיקון ו', מהאי חיבורא דילך כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא ובגיניה וקראתם דרור בארץ וגו'.

ב. ובתיקון ל' בספר כסא מלך, וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה, ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם אורך גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רח"ל, כי יעשה בשעה א' בלימוד הקבלה מה שלא נעשה בלימוד חודש ימים בפשטי התורה, כי גדול כוחה לקרב הגאולה.

ג. ובתיקון מ"ב שם בכסא מלך: כי לימוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכש"כ אם יזכה ללמוד ולהבין אפי' פי' מאמר א' יעשה בו תיקון למעלה בשעה א' שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה, ומובטח לו שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי' מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.

לא) עכשיו בעקבתא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל, אי אפשר לטהר נשמתם, רק בסמים יקרים, היינו בזוהר הקדוש

ד. ומה שאומרים וכי אפשר דרא, אדרבה שבדורות הראשונים שהיו להם נשמות קדושים ממקומות גבוהים יכלו לטהר נשמתם בפשטי התורה, ועכשיו בעקבתא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל, אי אפשר לטהר נשמתם, רק בסמים יקרים, היינו בזוהר הקדוש, כי לשון הזוהר מסוגל לזה אפי' בפייטפוט לחוד ואפי' בלגלול, ובזה יהי' נשמר מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם הזה החומרי, וגם בעוה"ב הרוחני, כנודע מזוהר הקדוש פרשת פנחס דף רי"ט, בוצינא קדישא דנהיר חכמתיה בכל דרין דהוו אבתריה, עד ביאת הגואל אור תורה של רבי שמעון בן יוחאי מאיר באור רב להחיות נפשות ישראל.

# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ה. על כן יתחזק כל אדם מאוד ללמוד זוהר הקדוש לכל הפחות ה' דפים בכל יום כדי שיגרום חדוא ופורקנא בהון לעילא ותתא, אמון כן יהי רצון. (צוואת

הר"ד מאיר ב"ר אהרן שווארץ זי"ע מפידהייץ)

לב) כשיתגלה ספרו הקדוש ספר הזוהר או בדא יפקון מן גלותא "ובני ישראל יוצאים ביד רמה, ותרגומו ובני ישראל נפקין בריש גלי, או יאמר בריש גלי על דרך דאיתא בזוהר הקדוש (הקדמת הזוהר) בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי. ועיין שם שמבאר עוד יותר כשיתגלה ספר הזוהר בדא יפקון מן גלותא, וזה שמרומז בפסוק: ובני ישראל יוצאים, היינו מן הגלות כנ"ל ביד רמה, ותרגומו בריש גלי ברי"ש ר"ת ר'בי ש'מעון ב'ן י'וחאי, גל"י כשיתגלה ספרו הקדוש ספר הזוהר אז בדא יפקון מן גלותא, והבן." (דגל מחנה אפרים פ' בשלח).

"ואמר על עצמו (הרה"ק פינחס מקוריץ זצ"ל) שהוא אין לו חיות ותענוג אפילו בלימוד הגמרא כמו מן הזוהר ותיקונים." (מדרש פנחס דף ע"ב אות ג')

## פרק ז

לג) למוד הרבה זוהר

עוד אמר שביקש מרבו שינצל מן דאגות והפציר לו מאד על זה ואמר ליה ללמוד זוהר ואמר ליה אני לומד זוהר ואמר ליה למוד הרבה זוהר." (שם דף יז. אות ב')

לד) תלמוד תקוני הזוהר הקדוש - קודם השינה ממש, ואז תישן בטח לכבוד קדושת תלמידי המובהק וכו' מו"ה דוד נ"י וכו' ומאוד יש לי צער גדול מזה אבל איעצך ויהי אלוקי"ם אתך בכל לילה קודם השינה ממש תלמוד מאמר אחד מתיקוני הזוהר הקדוש ואז תישן בטח ובל תירא בעזה"ת, והשי"ת יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא אמון כן יהי רצון מנאי מורו ישראל במוהר"ר אליעזר בעל שם ממעזבון. (כתר שם טוב)

לה) דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא, מונע כל מילי בישא דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא והשמר פן ישיאך לבבך לחדול מזה. (הנהגות ר' משה גרינוואלד מחוסט אות כא)

"וקודם התפילה למעט בדיבור כל מה דאפשר וללמוד איזה ענין בזוהר הק' או בתיקונים או בזוהר חדש. (סדר היום בספר בית אהרן).

"צריך לשוב באמת על חטאות נעורים ולהתענות חמשה שנים רצופים יום אחד בשבוע וכו' ולהיות ניעור כל ליל שישי וללמוד באותו לילה תנ"ך משנה

עֲלָמָא עֲלָאָה, בְּגִין דְּלִית לִיה סִיּוּע לְסַלְקָא  
וְלֹא תִדְבַקָּא אֶלָּא מִגּוּ תַתְּאִי.

וְכַד יִשְׁרָאֵל אֵינוֹן בְּחַמְיָסָר יוֹמִין, כְּדִין נָטִיל  
לְבַנְיָ, לְפָרְשָׁא גְדַפּוּי עֲלִיּהוּ, וְלִמְחַדִּי  
עֲמַהוֹן. וְעַל דָּא פְתִיב וְלִקְחָתֶם לָכֶם בַּיּוֹם  
הָרֵאשׁוֹן, פְּרִי, דָּא אִיהוּ אֵילָנָא דְאַקְרִי עֵץ  
פְּרִי, וְאַשְׁתַּכַּח בֵּיה פְּרִי. עֵץ הָדָר: כְּמָה דְאַתָּ  
אָמַר (תהלים צו) הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו. מָאִי טַעְמָא  
אַקְרִי הָדָר, וּמָאן אִיהוּ הָדָר. אֶלָּא דָּא צְדִיק.

אִמְאִי אַקְרִי הָדָר, וְהָא אַתָּר טְמִירָא אִיהוּ  
דְּלִית לִיה גְּלוּיָא, וְצְרִיכָא לְאַתְכַּסְיָא  
תְּדִיר, וְלִית הָדָר אֶלָּא מָאן דְּאַתְגַּלְיָא וְאַתְחַזִּי.  
אֶלָּא, אַף עַל גַּב דְּאִיהוּ דְרֻגָּא טְמִירָא, הַדְוּרָא  
אִיהוּ דְכָל גּוּפָא, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח הַדְוּרָא לְגוּפָא,  
אֶלָּא בֵּיה. מָאִי טַעְמָא. מָאן דְּלִית עֲמִיה הַאי  
דְרֻגָּא, יֵלִית בֵּיה הַדְוּרָא, לְמִיעַל בְּבַנְי נְשָׂא.  
קָלָא לָאו עֲמִיה בְּדַבְרָא, (ס"א בְּדַבְרָא) וְהַדְוּרָא  
(ס"א וּדְבָרָא) דְּקָלָא אַתְפַּסֵּק מְנִיָּה. דִּיקְנָא, וְהַדְוּרָא  
דְּדִיקְנָא לָאו עֲמִיָּה, וְאַף עַל גַּב דְּאַתְכַּסְיָא  
הַהוּא דְרֻגָּא, כָּל הַדְוּרָא דְגּוּפָא בֵּיה תִּלְיָא.  
וְאַתְכַּסִּי וְאַתְגַּלְיָא. וּבְגִין כֶּף עֵץ הָדָר אִיהוּ,  
עֵץ דְּכָל הַדְוּרָא דְגּוּפָא בֵּיה תִּלְיָא, וְדָא אִיהוּ  
עֵץ עוֹשֶׂה פְּרִי. (בראשית א)

כַּפַּת תְּמָרִים, הֵכָא אַתְפַּלִּילַת אַתְתָּא בְּבַעֲלָהּ  
בְּלֹא פְרוּדָא, כַּפּוֹת תְּמָרִים כַּחֲדָא. וְעַנְפָּה  
עֵץ עֲבוֹת, תִּלְתָּא. וְעַלְיִן דִּילִיָּה, דָּא בְּסִטְרָא  
דָּא, וְדָא בְּסִטְרָא דָּא, וְחַד דְּשִׁלִּיט עֲלִיּהוּ.  
וְעַרְבֵי נַחַל, תְּרִין. דְּלִית לְהוּ רִיחָא וְטַעְמָא,  
כְּשׁוֹקִין בְּבַנְי נְשָׂא. (ובגין כך) לוֹלֵב נָטִיל כְּלָהוּ,  
כַּחוּטָא דְשִׁדְרָה קְיַימָא דְגּוּפָא. וּמָה דְנִפְיָק  
לְבַר טַפַּח, הֵכִי הוּא, בְּגִין לְאַשְׁלָמָא וְלְאַפְקָא  
כָּלָא, וְלִשְׁמָשָׂא כְּדָקָא חַזִּי.

מְשׁוּם שְׂאִין לוֹ סִיּוּע לְעֵלוֹת  
וְלַהֲטָהָר אֶלָּא מִתּוֹךְ הַתְּחַתּוּנִים.  
וּבְאִשְׁרֵי יִשְׂרָאֵל הֵם בְּחַמְשָׁה עָשָׂר  
יּוֹם, אַז נּוֹטֵל לְבַנְי לְפָרְשׁ כְּפָנָיו  
עֲלֵיהֶם וְלִשְׁמַח עִמָּהֶם. וְעַל זֶה  
כְּתוּב וְלִקְחָתֶם לָכֶם בַּיּוֹם  
הָרֵאשׁוֹן. פְּרִי זֶה הוּא אֵילָן  
שְׁנַקְרָא עֵץ פְּרִי, וְנִמְצָא בּוֹ פְּרִי.  
עֵץ הָדָר - כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (תהלים צו)  
הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו. מָה הַטַּעַם נִקְרָא  
הָדָר, וּמִי הוּא הָדָר? אֶלָּא זֶה  
צְדִיק.

מְדוּעַ נִקְרָא הָדָר, וּבְהַרִי מְקוּם  
מְסַתֵּר הוּא שְׂאִין לוֹ גְלוּיָ, וְצְרִיף  
לְהַתְּכַסּוֹת תְּמִיד, וְאֵין הָדָר אֶלָּא  
מִי שְׂמַתְגַּלְהַ וּמִתְרַגָּא? אֶלָּא, אַף  
עַל גַּב שְׂהוּא דְרֻגָּה מְסַתְרַת, הַדְוּר  
הוּא שֵׁל כָּל הַגּוּף, וְלֹא נִמְצָא  
הַדְוּר לְגוּף אֶלָּא בּוֹ. מָה הַטַּעַם?  
מִי שְׂאִין עֲמוּ מְדַרְגָּה זוֹ, אֵין בּוֹ  
הַדְוּר לְבַא בְּבַנְי אָדָם. קוֹלוֹ אֵין  
עֲמוּ בְּדַבְרָו (בְּזַכְרֵי), וְהַדְוּר (דְּבַדְוּר)  
שֵׁל קוֹל נִפְסַק מִמְּנוּ. זְקַנּוֹ וְהַדְוּר  
זְקַנּוֹ לֹא עֲמוּ, וְאַף עַל גַּב  
שְׂמַתְכַסִּית הַדְרֻגָּה הַהִיא, כָּל  
הַדְוּר הַגּוּף תִּלְיָ בּוֹ, וּמִתְכַּסֶּה  
וּמִתְגַּלְהַ. וּמִפְּנֵי כֵן עֵץ הָדָר הוּא,  
עֵץ שְׂכַל הַדְוּר הַגּוּף תִּלְיָ בּוֹ, וְזֵהוּ  
הוּא עֵץ עוֹשֶׂה פְּרִי.

כַּפַּת תְּמָרִים - כַּאֵן נְכַלְלַת אִשָּׁה  
בְּבַעֲלָהּ בְּלִי פְרוּדָא, כַּפַּת תְּמָרִים  
כַּאֲחֵד. וְעַנְפָּה עֵץ עֲבַת - שְׁלִשָׁה.  
וְעַלְיִם שְׁלוֹ - זֶה בְּצַד זֶה, וְזֶה בְּצַד  
זֶה, וְאַחַד שְׁשׁוּלֵט עֲלֵיהֶם. וְעַרְבֵי  
נַחַל - שְׁנַיִם, שְׂאִין לְהֶם רִיחַ  
וְטַעַם, כְּשׁוֹקִים בְּכֵן אָדָם. (ומפני כך)  
לוֹלֵב נָטִיל כָּלֵם, כַּחוּט הַשִּׁדְרָה  
שְׂמַעְמִיד אֵת הַגּוּף. וּמָה שְׂיוּצָא  
הַחוּצָה טַפַּח - כֶּף הוּא, כְּדִי  
לְהַשְׁלִים וְלְהוּצִיא הַכָּל וְלִשְׁמָשׂוּ  
כְּמוֹ שְׂצְרִיף.

(ומפני כך) בְּמִינִים אֵלוֹ צְרִיף בֵּן אָדָם

(ובגין כך) בְּהֵגֵי זִינִין, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְחַזָּא קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא. עֲלִין

וטרפין דהגני תמרים, אינון כל שאר חילין דאתאחדן באינון פנויין דקודשא ברין הוא אקרי בהון. בגין דבעינן (כ"א לאתחדתא) לתתא כגוונא דלעילא, דלית לה מלה בעלמא, דלא אית לה דוגמא לעילא, פגוונא דלעילא הכי אית לתתא, ובעו ישראל לאתאחדא ברזא דא דמהימנותא, קמי קדשא ברין הוא.

**בתיב (ויקרא כג) בפסכת תשבו שבועת ימים, דא הוא רזא דמהימנותא, והאי קרא על עלמא עלאה אתמר, והכי תנינן, פד אתברי עלמא, אתמר האי קרא.**

כד שרא חכמה לנפקא, מאתר דלא ידיע ולא אתחזי, פדין נפיק חד משחתא, ובטש, וההיא חכמתא עלאה, נציץ ואתפשט לכל סטרין, ברזא דמשפנא עלאה. וההוא משפנא עלאה, אפיק שית סטרין, וכדין ההוא נציצו דמשחתא נהיר לכלא, ואמר בפסכת תשבו שבועת ימים.

**מאן ספכת חסר ו'. דא משפנא תתאה, דאיהו בעששיתא, לאחזאה לכל נהורין, וכדין אמר, בפסכת תשבו שבועת ימים. מאן שבועת ימים. מעלמא עלאה לתתאה, דכלהו קיימי בקיומא, לאנהרא להאי ספכת. ומאן איהי. דא (עמוס ט) ספכת דוד הנופלת. ספכת שלום. ובעי עמא קדישא למיתב תחות צלהא, ברזא דמהימנותא, ומאן דיתב בצלא דא, יתיב באינון יומין עלאין.**

**ועל דא כלהו בספכת בפסכת וחד בסוכות שלים, חד שלים, לאחזאה דמאן דיתב בצלא דא, יתיב באינון יומין עלאין לעילא, דקיימין על האי תתאה, לאנהרא ליה, לחפיא עליה, ולאגנא עליה, בשעתא דאצטריף.**

להראות לפני הקדוש ברין הוא. עלים של אלו התמרים, הם כל שאר חילות שמתאחדים באלו הפנויים שהקדוש ברין הוא נקרא בהם, מפני שצריכים (להתאחד) למטה כדגמת למעלה. שאין לה דבר בעולם שאין לו דגמא למעלה. כדגמא של למעלה פה יש למטה. וצריכים ישראל להתאחד בסוד זה של האמונה לפני הקדוש ברין הוא. כתיב (ויקרא כג) בפסכת תשבו שבועת ימים. זהו סוד האמונה, וסוד זה נאמר על העולם העליון. וכך למדנו, כאשר נברא העולם נאמר פסוק זה.

כאשר התחילה חכמה לצאת ממקום שלא ידוע ולא נראה, אז יוצאת מדה אחת ומכה, והחכמה ההיא העליונה מאירה ומתפשטת לכל הצדדים בסוד המשכן העליון. והמשכן העליון ההוא מוציא ששה צדדים, ואז הניצוץ ההוא של המדה מאיר לכלם, ואמר בפסכת תשבו שבועת ימים.

כיו הוא ספכת חסר ו' ? זה משפן תחתון, שהוא פעששית, להראות את כל האורות. ואז אמר בפסכת תשבו שבועת ימים. מי הם שבועת ימים? מעולם העליון לתחתון, שכלם עומדים ומזמנים להאיר לזו הספכת. ומי היא? זו (עמוס ט) ספכת דוד הנפלת. ספכת שלום. וצריך העם הקדוש לשבת תחת הצל שלה, בסוד האמונה. ומי שיושב בצל זה, יושב באלו הימים העליונים.

ועל זה כלם בפסכת בפסכת, ואחד בפסכות שלם. אחד שלם, להראות שמי שיושב בצל זה, יושב באלו הימים העליונים למעלה, שעומדים על זה התחתון להאיר לו, לכסות עליו ולהגן עליו בפעשה שצריך.



וְתוֹ, בְּלִהּוֹ אֶקְרוּן סְפוֹת בְּשִׁלְיָמוֹ, וּכְתִיב סִפְתָּ  
 חֶסֶד, דָּא עֲלֵמָא תַתְּאָה, דְּבַעָא בְּהֵי  
 שְׂבַעָה יוֹמִין (דף קפ"ו ע"א) קְדִישִׁין, לְמִיזֵן לְשֹׂאֵר  
 מִמֶּנּוּן רַבְרָבֵן דְּעַמִּין, בְּעוֹד דְּאִיְהִי נִטְלָא חֲדוּדָה  
 בְּבַעֲלָהּ, וְלֹא יִקְטַרְגּוֹן חֲדוּדוֹתָא, בְּגִין  
 דִּיתַעְרְבּוּן (כ"א ד'תערינו) בְּהֵהוּא מְזוֹנָא, קְרַבְנִין  
 דְּלֵהוֹן סְגִיאִין יַתִּיר מִשֹּׂאֵר יוֹמִין, בְּגִין  
 דִּיתַעֲסֻקוֹן בְּהוּ, וְלֹא יתַעְרְבוּן לְבַתֵּר בַּחֲדוּדָה  
 דִּישְׂרָאֵל. וּמֵאֵן חֲדוּדָה דִּישְׂרָאֵל, דָּא יוֹמָא  
 תְּמִינָאָה דְעֶצְרָת.

וְעוֹד, בְּלֵם נְקָרָאִים סְכוֹת  
 בְּשִׁלְמוֹת, וְכַתוּב סְכוֹת חֶסֶד, זֶה  
 הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן שְׂצָרִיף בְּאֵלוֹ  
 הַשְּׂבַעָה יָמִים קְדוּשִׁים לְזֵזֶן  
 לְשֹׂאֵר הַמְּמַנִּים הַגְּדוּלִים שֶׁל  
 הָעַמִּים, בְּשַׁעָה שֶׁהִיא לֹקַחַת  
 שְׂמִחָה בְּבַעֲלָהּ, וְלֹא יִקְלָקְלוּ  
 שְׂמִחְתָּהּ, כְּדִי שִׁיתְּבַלְבְּלוּ (שִׁתְּעַדְנוּ)  
 בְּמְזוֹן הַהוּא, הַקְּרַבְנוֹת שֶׁלָּהֶם  
 רַבִּים יוֹתֵר מִשֹּׂאֵר יָמִים, כְּדִי  
 שִׁיתַעֲסֻקוּ בָּהֶם וְלֹא יתַעְרְבוּ  
 לְבַסּוֹף בְּשִׂמְחָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וּמִי  
 הִיא שְׂמִחָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל? זֶה יוֹם  
 שְׂמִינֵי עֶצְרָת.

וְהָא חֲזִי, בְּעוֹד דְּאֵינּוֹן שֹׂאֵר מִמֶּנּוּן חֲדָאן,  
 וְאֶכְלִין בְּהֵהוּא מְזוֹנָא דְמִתְקַנֵּי לוֹן  
 יִשְׂרָאֵל. אֵינּוֹן מִתְקַנֵּי כּוּרְסֵיָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיף  
 הוּא מִתְתַּא, וְלִסְלֵקָא לִיה לְעִילָא, בְּאֵינּוֹן  
 זִינִין, וּבַחֲדוּדָה, וּבַהֲלוּלָא, וְלֹאֲקַפָּא מְדַבְּחָא.  
 כְּדִין אִיְהִי סְלֵקָא, וְנִטְלָא בְּרַפָּאן וְחֲדוּדָה  
 בְּבַעֲלָהּ.

וּכֹא רָאָה, בְּעוֹד שֹׂאֵלוֹ שֹׂאֵר  
 הַמְּמַנִּים שְׂמִחִים וְאוֹכְלִים בְּמְזוֹן  
 הַהוּא שְׂמִתְקַנִּים לָהֶם יִשְׂרָאֵל, הֵם  
 מִתְקַנִּים כִּסָּא לְקַב"ה מְלֻמְטָה,  
 וְלִהְעֵלוֹת אוֹתוֹ לְמַעְלָה בְּאֵלוֹ  
 הַמִּינִים, וּבְשִׂמְחָה, וּבַהֲלָל,  
 וְלִהְקִיף הַמְּזוֹבָח. אַזִּי הִיא עוֹלָה  
 וְלֹקַחַת בְּרִכוֹת וְשִׂמְחָה בְּבַעֲלָהּ.  
 וְשֹׂאֵר חֵיוֹת גְּדוּלוֹת מְמַנּוֹת  
 הָעַמִּים, אוֹכְלוֹת וְשׁוֹחֲקוֹת  
 וְרוֹמְסוֹת וְנוֹזְנוֹת. וְהִיא נוֹטֶלֶת  
 נְפִשׁוֹת בְּעַנְגָּ לְמַעְלָה, כְּמוֹ  
 שֹׂאֲמַרְנוּ. כִּיֵּן שְׁיִוְרְדָת, וְהִיא  
 לֹקַחַת כָּל הַבְּרִכוֹת וְכָל הַקְּדוּשׁוֹת  
 וְכָל הָעַנּוּגִים, וְיִשְׂרָאֵל כָּל אֵלוֹ  
 הַשְּׂבַעָה יָמִים הֵיוּ מוֹשְׁכִים אוֹתָהּ  
 בְּאֵלוֹ הַמַּעֲשִׂים שֶׁהֵם עוֹשִׂים  
 וּמְקַרְבִּים לָהּ, אַזִּי יוֹרְדָת לְהַתְקַרֵּב  
 בְּכִנּוּיָהּ וּלְשַׂמַּח אוֹתָם יוֹם אֶחָד.  
 וְהַיּוֹם הַהוּא הוּא יוֹם שְׂמִינֵי,  
 מִשׁוּם שֶׁכָּל שְׂבַעָה יָמִים אַחֲרִים  
 אֵתָהּ. וְעַל זֶה הוּא שְׂמִינֵי, וְשִׂמּוּנָה  
 יָמִים כְּאֶחָד. וּמִפְּנֵי זֶה נְקָרָא  
 עֶצְרָת - כְּנוּס. מִתְּכַנְסִים כְּלָם בְּיוֹם  
 זֶה. וְנְקָרָא שְׂמִינֵי, וְאֵין שְׂמִינֵי  
 אֶלָּא מִתּוֹף שְׂבַעָה.

וְשֹׂאֵר חֵיוֹן רַבְרָבֵן מִמֶּנּוּן דְּעַמִּין, אֶכְלֵן וּמְדַקֵּן  
 וְרַפְסֵן וְאֵתְזוּנוּ. וְאִיְהִי נְקֻטָּא נְפִשָּׁאן  
 בְּעַנּוּגִין לְעִילָא, כְּמָה דְּאֵתְמַר. כִּיֵּן דִּנְחַתָּא,  
 וְאִיְהִי נְקֻטָּא כָּל בְּרַפָּאן וְכָל קְדוּשִׁין וְכָל  
 עַנּוּגִין, וְיִשְׂרָאֵל כָּל הַנִּי שְׂבַעָה יוֹמִין הוּוּ  
 מְשַׁכֵּין לָהּ בְּאֵינּוֹן עוֹבְדִין דְקָא עֲבָדִין  
 וּמְקַרְבִּין בְּהֵדָה, כְּדִין נְחַתָּא לְקַרְבָּא בְּבִנְהָא,  
 וְלִמְחַדִּי לוֹן יוֹמָא חֵד, וְהֵהוּא יוֹמָא אִיהוּ יוֹמָא  
 תְּמִינָאָה, בְּגִין דְּכָל שְׂבַעָה יוֹמִין אַחֲרֵינִין  
 בְּהֵדָה. וְעַל דָּא אִיהוּ תְּמִינָאָה, וְתְּמַנְיָא יוֹמִין  
 כְּחֲדָא. וּבְגִין כְּדִי אֲקָרִי עֶצְרָת: כְּנִישִׁין. כְּנִישִׁין  
 כְּלֵהוּ בְּהַאי יוֹמָא. וְאֲקָרִי שְׂמִינֵי, וְלִית שְׂמִינֵי  
 אֶלָּא מִגּוֹ שְׂבַעָה.

כְּתוּב (אייב א) יְהִי שֵׁם יְי' מְבוֹרָךְ. מָאִי מְבוֹרָךְ.  
 (אֵלָּא כִּלָּא דְעֵצ), אֲבָל רְזָא חֲדָא יַדַּע חֵד  
 מִחֲבַרְנָא, בְּמַדְבְּרָא אַחְזִיאוּ לִיה בַּחֲלֵמָא, וְרַבִּי

כְּתוּב (אייב א) יְהִי שֵׁם ה' מְבוֹרָךְ.  
 מָהוּ מְבוֹרָךְ? (אֵלָּא הַכֵּל דְּרוּע) אֲבָל סוּד  
 אֶחָד יַדַּע אֶחָד מִחֲבַרְנוּ, בְּמַדְבְּרָא  
 הָרָאוּ לוֹ בַּחֲלוּם, וְשִׁמּוֹ רַבִּי יִצְחָק

יִצְחָק כִּפְתוֹרָא שְׁמִיָּה. מַאי מְבוֹרָךְ. שִׁירוֹתָא קָשָׁה, וְסוֹפִיָּה רַף. מ"ב קָשָׁה, וְדִינָא אִיְהוּ וְדָאִי. (ולבּתּר כּד) כְּגוֹנוֹנָא דָּא, יוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב, דְּהָא בְּאַרְבַּעִין וּתְרִין (וּבְרֵזָא ד"ב) אֲתוּוֹן אֲתַבְרִי עַלְמָא, וְעַל דָּא אֲתַבְרִי בְּדִינָא. לְבַתְרָא רַף, וְעַל דָּא תְּנִינִן, כָּל שִׁירוֹתֵין קָשִׁין, וְסוֹפָא דְלַהוּן רַכִּין. (ס"א דָּא כְּמ"ב וּבְרֵזָא דְאַרְבַּעִין וּתְרִין אֲתוּוֹן אֲתַבְרִי עַלְמָא וְעַל דָּא אֲתַבְרִי בְּדִינָא לְבַתְרָא כְּד כְּגוֹנוֹנָא דָּא) בְּיוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב קָשָׁה בְּדִינָא. בְּיוֹמָא דְעֶצְרַת רַף בְּחֻדְוָה.

מִכְּפַתְרוֹ. מַהוּ מְבוֹרָךְ? רֵאשִׁיתוֹ קָשָׁה וְסוֹפוֹ רַף. מ"ב קָשָׁה, וְדִין הוּא וְדָאִי. (ואַחַר כֵּךְ) כְּעִין זֶה יוֹם שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב, שֶׁהֵרִי בְּאַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם (ובסוד מ"ב) אוֹתוֹת נִבְרָא הַעוֹלָם, וְעַל זֶה נִבְרָא בְּדִין. לְבִסוּף רַף. וְעַל זֶה לְמַדְנֵה, כָּל הַהִתְחַלּוֹת קָשׁוֹת, וְסוּף הַכֹּל רַף. (זה מ"ב ובסוד של ארבעים ושתים אותיות נברא העולם, ועל זה נברא בדין לבסוף כדגמט זה) בְּיוֹם שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב קָשָׁה, בְּדִין. בְּיוֹם שֶׁל עֶצְרַת רַף, בְּשִׁמְחָה.

הָא חֲזִי, מַה בֵּין דִּינָא עַלְאָה, לְהֵאִי דִינָא. דִּינָא עַלְאָה שִׁירוֹתָא וְסוֹפָא קָשָׁה, וְלִית מָאן דִּיקוּם בֵּיהּ, וְכָל מַה דְּאִזִּיל אֲתַתְקַף, וּבַתְרָא דְשִׁאֲרִי, לֹא סְלִיק מִנִּיהּ, עַד דְּאָכִיל וְשַׁעֲי כְּלָא, דְּלֹא אֲשַׁתָּאר כְּלוּם. אָבַל דִּינָא אֲחֵרָא דִתְתָא, שִׁירוֹתָא קָשָׁה, וְכָל מַה דְּאִזִּיל אֲתַחְלֵשׁ, עַד דְּנַהִיר אַנְפִּין, כְּגוֹנוֹנָא (ס"א דָּא דִּינָא דְנוֹקְבָא) דְּנוֹקְבָא דְחַלְשׁ חִילְהָא.

בֵּא וְרֵאָה מַה בֵּין דִּין עֲלִיוֹן לְדִין זֶה. דִּין עֲלִיוֹן תַּחֲלָתוֹ וְסוֹפוֹ קָשָׁה, וְאִין מִי שְׁיַעֲמַד בּוֹ, וְכָל מַה שֶׁהוֹלֵךְ מִתְחַזֵּק, וְלְבִסוּף שְׁשׁוּרָה, לֹא יִז מִשָּׁם עַד שֶׁמְכַלֵּה וּמְכַרִּית הַכֹּל שְׁלֹא נִשְׁאָר כְּלוּם. אָבַל דִּין אַחַר שֶׁלְמֻטָּה, רֵאשִׁית קָשָׁה, וְכָל מַה שֶׁהוֹלֵךְ - נַחֲלֵשׁ, עַד שְׁמַאֲרִי פְּנִים, כְּדִגְמַת (זה דין של הנקבה) הַנְּקֵבָה שְׁנַחֲלֵשׁ כְּתוּבָה.

אִימְתִּי אֲתַעֵר דִּינָא דְלַעֲיָלָא לְמִשְׁרֵי עַל עַלְמָא. בְּיוֹמָא דְטוֹפְנָא. וְעַל דָּא לֹא אֲשַׁתָּאר כְּלוּם בְּעַלְמָא, בַּר הַהוּא תְּבוּתָא דְנַח, דְּאִיְהִי כְּגוֹנוֹנָא עַלְאָה, דְּסָבִיל לְהַהוּא תוֹקְפָא. וְאִי לֹאוּ דְזֻמִּין קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְאֲשַׁתְּכַח בְּרַחֲמֵי עַל עַלְמָא, כָּל עַלְמָא אֲתַאבִּיד, דְּכַתִּיב, (תהלים כט) יְיָ לְמַבּוּל יִשָּׁב, וְעַל דָּא לֹא שְׂרִיא דִינָא דְלַעֲיָלָא עַל עַלְמָא, דְּלֹא יָכִיל עַלְמָא לְמַסְבֵּל לִיהּ, אֲפִילוּ רִגְעָא חֻדָּא.

מִמְתִּי הַתְּעוּרֹר דִּין שְׁלַמְעֵלָה לְשֵׁרוֹת עַל הַעוֹלָם? בְּיוֹם הַמַּבּוּל. וְעַל זֶה לֹא נִשְׁאָר כְּלוּם בְּעוֹלָם חוּץ מִהַתְּבָה הַהִיא שֶׁל נַח, שֶׁהִיא כְּדִגְמָא הַעֲלִיוֹן שֶׁסְּבָלָה לְפַת הַדִּין הַהוּא. וְאֵלּוּלֵי שֶׁהַזְמִין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנִמְצָא בְּרַחֲמִים עַל הַעוֹלָם, כָּל הַעוֹלָם הִיָּה נִאָבֵד, שְׁכַתוּב (תהלים כט) ה' לְמַבּוּל יִשָּׁב. וְעַל זֶה לֹא שׁוּרָה דִּין שְׁלַמְעֵלָה עַל הַעוֹלָם, שְׁלֹא יָכוֹל הַעוֹלָם לְסַבֵּל אוֹתוֹ אֲפִילוּ רִגְעָא אַחַד.

אַהֲרָבִי הוּוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּכִי וְחֲדִי. זְקַפּוּ עֵינֵינוּ, וְחַמוּ חֲמֻשָּׁה מְאִינוֹן פְּרוּשִׁים, דְּהוּוּ אִזְלֵי אַבְתְּרִיָּה, לְמַתְבַּע לִיהּ. קְמוּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִכָּאן וְלַהֲלָאָה מַה שְׁמַךְ. אָמַר, נְהוּרָאֵי סְבָא, בְּגִין דְּנַהֲוּרָאֵי אֲחֵרָא אִית גַּבְרִין. אִזְלוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאִינוּן חֲבַרְיָא עַמִּיָּה תַּלְתַּת

בְּתוּךְ כֵּךְ הִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בּוֹכָה וְשִׁמְחָה. נִשְׂאוּ עֵינַים וְרֵאוּ חֲמֻשָּׁה מְאֵלָה הָאֲנָשִׁים הַפְּרוּשִׁים שְׁהִיוּ הוֹלְכִים אַחֲרָיו לְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ. עֲמַדוּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִכָּאן וְלַהֲלָאָה מַה שְׁמַךְ? אָמַר, נְהוּרָאֵי סְבָא, מִשּׁוּם שִׁישׁ נְהוּרָאֵי אַחַר מִילִין, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,

אָצְלוּנוּ. הִלְכוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהַחֲבָרִים הָאֵלֶּה עִמּוֹ שְׁלֹשָׁה מִיְלִין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְאֵלֹי הָאֲחֵרִים, מַה דְּרַךְ זֶה אֲצִלְכֶם? אָמְרוּ, לְבַקֵּשׁ אֶת הַזֶּזֶן הַזֶּה, שְׁמַמִּימוּ אֲנִי שׁוֹתִים בְּמַדְבָּר. כֹּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וּנְשָׁקוּ. אָמַר לוֹ, שְׁמַד נְהוֹרָאִי, וְאוֹר אֶתָּה, וְאוֹר עִמָּךְ נִמְצָא.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (דניאל ב) הוּא מְגַלֶּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת, יוֹדֵעַ מַה בַּחֲשֵׁף, וְהָאוֹר שׁוֹרֵה עִמּוֹ. הוּא גֹלָא עֲמִיקְתָּא וּמְסֻתְרָתָא - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַלֶּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת, שְׁכַל הַדְּבָרִים הַעֲמֻקִּים וְהַסְּתוּמִּים הַעֲלִיּוֹנִים הוּא מְגַלֶּה לָהֶם. וְמַה הַטַּעַם מְגַלֶּה לָהֶם? מִשּׁוֹם שֶׁיֵּדַע מַה בַּחֲשׂוֹכָא. שָׂאֵם לֹא הֵיךְ הַחֲשֵׁף, לֹא נוֹדַע הָאוֹר. וְהוּא יוֹדֵעַ מַה בַּחֲשֵׁף, וּמִפְּנֵי כֵךְ מְגַלֶּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת. שָׂאֵם לֹא הַחֲשֵׁף, לֹא יִתְגַּלֶּוּ הַדְּבָרִים הַעֲמֻקִּים וְהַנִּסְתָּרִים. וְנְהוֹרָא עִמָּה שְׂרָא - מַהוּ אוֹר זֶה? אוֹר שְׁמַתְגַּלֶּה מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁף.

וְאֲנִי, מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁף שֶׁהֵיךְ בְּמַדְבָּר, מִתְגַּלֶּה לָנוּ אוֹר זֶה. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׂרָה עִמָּךְ אוֹר בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. הִלְכוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהַחֲבָרִים שְׁלֹשָׁה מִיְלִין אֵלֹי אֲחֵרִיו. אָמַר לוֹ, מַדּוּעַ לֹא הוֹלְכִים אֵלָיו עִמָּךְ כִּכְרָאשׁוֹנָה? אָמַר לוֹ, לֹא רְצִיתִי לְהִטְרִיחַ לְבָנִי אֲדָם עִמִּי. עֲכָשׁוּ שְׁבָאוּ, גִּלְף כְּאֶחָד. הִלְכוּ וְרַבִּי שְׁמַעוֹן הִלְף לְדַרְכּוֹ. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הֲרִי אֲנִי יוֹדְעִים אֶת שְׁמוֹ, וְהוּא לֹא יוֹדֵעַ אֶת שְׁמוֹ שֶׁל מִר? אָמַר לוֹ, מִמְּנוּ יוֹדְעִתִּי שְׁלֹא לְהִתְרַאוֹת. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן.

**פְּרִשְׁתָּ כִּי תִשָּׂא**

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. כִּי תִשָּׂא אֶת רַאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְקֻדֵיהֶם וְגו', רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים לְצַפּוּרִי. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים,

לְאִינוּן אַחֲרֵינוּ, מַה אֶרְחָא דָּא גְבִיִיכוּ. אָמְרוּ, לְמַתְבַּע לִיָּה לְהָאִי סְבָא, דְּמִימּוּי אָנָן שְׁתָּאן בְּמַדְבָּרָא. אָתָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וּנְשָׁקִיָּה, אָמַר לִיָּה, נְהוֹרָאִי שְׁמַד, וְנְהוֹרָא אֶתָּה, וְנְהוֹרָא עִמָּךְ שְׂרִי.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (דניאל ב) הוּא גֹלָא עֲמִיקְתָּא וּמְסֻתְרָתָא יוֹדֵעַ מַה בַּחֲשׂוֹכָא וְנְהוֹרָא עִמָּה שְׂרָא. הוּא גֹלָה עֲמִיקְתָּא וּמְסֻתְרָתָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִלִּי עֲמִיקְתָּא וּמְסֻתְרָתָא, דְּכָל עֲמִיקִין סְתִימִין עֲלָאִין אִיהוּ גִלִּי לוֹן. וּמֵאִי טַעֲמָא גִלִּי לוֹן. בְּגִין דִּידַע מַה בַּחֲשׂוֹכָא. דְּאִלְמָלֵא חֲשׂוֹכָא לֹא אֲתִידַע נְהוֹרָא. וְאִיהוּ יוֹדֵעַ מַה בַּחֲשׂוֹכָא. וּבְגִין כֵּךְ גִלִּי עֲמִיקְתָּא וּמְסֻתְרָתָא, דְּאִי לֹאוּ חֲשׂוֹכָא לֹא יִתְגַּלִּין עֲמִיקִין וּמְסֻתְרָאן. וְנְהוֹרָא עִמָּה שְׂרָא. מֵאַן נְהוֹרָא דָּא. נְהוֹרָא (דף קפ"ז ע"ב) דְּאִתְגַּלְיָא מִגּוֹ חֲשׂוֹכָא.

וְאָנָן מִגּוֹ חֲשׂוֹכָא דְהוּהוּ בְּמַדְבָּרָא, אֲתִגְלִי לָן נְהוֹרָא דָּא. רַחֲמֵנָא יִשְׂרִי עִמָּךְ נְהוֹרָא, בְּעֲלָמָא דִין, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. אֲזִלִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחַבְרֵיָא, אֵלִין תְּלַת מִיְלִין אַבְתְּרִיָּה, אָמַר לִיָּה, אָמֵאִי לֹא אֲזִלִּי אֵלִין עִמָּךְ פְּקַדְמִיתָא. אָמַר לִיָּה, לֹא בְעֵינָא לְאַטְרַחָא לְבַר נֶשׁ עִמִּי, הַשְׁתָּא דְאַתּוּ נְזִיל כְּחָדָא. אֲזִלוּ, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֲזִל לְאַרְחִיָּה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הָא אָנָן יוֹדְעֵנָא שְׁמִיָּה, וְאִיהוּ לֹא יוֹדֵעַ שְׁמִיָּה דְמִר, אָמַר לִיָּה, מַגִּיָּה יוֹדְעֵנָא דְלֹא לְאַתְחַזְזָאָה. בְּרוּךְ יְי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

**פְּרִשְׁתָּ כִּי תִשָּׂא**

וַיְדַבֵּר יְי' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. (שמות ל) כִּי תִשָּׂא אֶת רַאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפְקֻדֵיהֶם וְגו', רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ אֲחָא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים לְצַפּוּרִי. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים,

ראו את רבי אלעזר שהיה בא, ורבי חייא עמו. אמר רבי אבא, ודאי שנשתתף עם השכינה. חכו להם עד שהגיעו אליהם. פיון שהגיעו אליהם, אמר רבי אלעזר, ודאי כתוב עיני ה' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. פסוק זה הגזן קשה וכו'.

בא וראה, הרי פרשוה, אין הברכה שלמעלה שורה על דבר שנמנה. ואם תאמר, איך ישראל נמנו? אלא כפר נטל מהם, והרי פרשוה, והחשבון לא היה עד שכנסו את כל אותו הכפר ועלה לחשבון. ובראשונה היו מברכים את ישראל, ואחר כך את המנין של אותו הכפר, ואחר כך חזרו ומברכים את ישראל. נמצאו ישראל מברכים בראשונה ובסוף, ולא עולה בהם המנות. למה המנות עולה במנין? אלא בשביל שהברכה לא שורה במנין. פיון שהסתלקה ברכה, הצד האחר שורה עליו ויכול להניק. משום כך נוטלים כפר ופדיון לעלות (מעליהם) עליו מנין. והרי פרשוה ונתבאר.

רעיא מהימנא

מצודה לתת מחצית השקל בשקל הקדש. רועה הנאמן מה זה מחצית השקל? זהו כמו חצי ההין, וזו ו', ממצע בין שתי ההי"ן. אכן לשקל בה, זו י'. עשרים גרה השקל - זו יו"ד. העשיר לא ירבה - זה העמוד האמצעי, לא ירבה על י'. וכך נאמר בספר יצירה, עשר ספירות בלימה, עשר ולא אחד עשר. והדל לא ימעט - זה צדיק, לא ימעט מעשר, כמו שנאמר עשר ולא תשע. ממחצית השקל - שהוא י'.

(מחצית השקל עשר הוא).

י'. (נ"א מחצית השקל עשר הוא).

לצפרי. עד יהוו אזלי, חמו ליה לר' אלעזר, דהוה אתי, ורבי חייא עמיה. אמר רבי אבא, ודאי נשתתף בהדי שכינתא. אוריכו להו, עד דמטו לגבייהו. פיון דמטו גבייהו, אמר רבי אלעזר, ודאי פתיב, (תהלים לה) עיני יי' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. האי קרא קשיא וכו'.

הא חזי, הא אוקמוה, לית ברכתא דלעילא שרייא על מלה דאתמני. ואי תימא, ישראל היו אתמנון. אלא כופרא נטיל מנייהו, והא אוקמוה, וחושבנא לא הוי עד דאתפניש פל ההוא כופרא, וסליק לחושבנא. ובקדמיתא מברכין להו לישראל, ולבתר מנין ההוא כופרא, ולבתר אהדרן ומברכין לון לישראל. אשתכחו ישראל מתברכאן בקדמיתא ובסופא, ולא סליק בהון מותנא. מותנא אמאי סליק במניינא. אלא בגין דברכתא לא שריא במניינא, פיון דאסתלק ברכתא, סטרא אחרא שריא עליה, ויכיל לאנזקא, בגין כך נטלין כופרא ופדיונא לסלקא (כ"א מעלייהו) עליה מניינא, והא אוקמוה, ואתמר.

רעיא מהימנא

פקודא ליתן מחצית השקל בשקל הקדש. רעיא מהימנא מאן מחצית השקל איהו כגון חצי ההין, ודא ו', ממוצע בין שני ההי"ן. אבנא למשקל בה, דא י', עשרים גרה השקל: דא יו"ד. העשיר לא ירבה, דא עמודא דאמצעיתא, לא ירבה על י'. והכי אתמר בספר יצירה, עשר ספירות בלימה, עשר ולא אחד עשר. והדל לא ימעט, דא צדיק, לא ימעט מעשר, כמה דאת אמר עשר ולא תשע. ממחצית השקל, דאיהו

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ  
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה  
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים  
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

# הַבִּיאוּ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם

## - לְמַדוּ וְהַפִּיצוּ אֶת הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ -

וּתְזַכּוּ לְהַבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרֶשֶׁב"י הַקָּדוֹשׁ (זֵהָר הַגְּרוּמָה קב"ח):

תָּנּוּ ע"ז לְאַלְמִים

### סֵט זֵהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּסָד 77 ₪ בְּלִבָּד



## הַזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

נִיתֵן לְרוֹכֵשׁ בַּחֲנוּת "מַלְכוּת דּוּד" רַח"ו הַשּׁוֹמֵר 74 בְּנֵי בָרֶק  
אוּב"מ פֶּעֶל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי" רַח"ו נַחַל לְכִישׁ 24/8 רַמַּת בֵּית שֶׁמֶשׁ  
טֵל: 054-843-6784 / פֶּקֶס: 02-995-1300

אִמְרוּ מִשֵּׁה רַבִּינוּ לְרֶשֶׁב"י: "בְּהֵאֵי חִיבוּרָא דִּילָן דְּאִיהוּ סַפֵּר הַזֵּהָר... וּבִגִּין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל  
לְמַטְעַם מְאִילְנָא דַּחִי, דְּאִיהוּ סַפֵּר הַזֵּהָר, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" וִיתְקִיִּים בְּהוֹן ד'  
בְּדַד יִנְחֹנוּ וְאִין עֵמוּ אֵל נִכְר (דְּבָרִים לַב, יב) פְּרוּשׁ: מִשׁוּם שַׁעֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעוּם  
מְאִילֵן הַחַיִּים שְׁהוּא סַפֵּר הַזֵּהָר, עַל יְדוּ יִצְאוּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵים, וִיתְקִיִּים בְּנוֹ הַפְּסוּק  
שֶׁהֵשֶׁם יוֹצִיאֵנוּ מִן גְּלוּתָא בְּלִי קְטוּרוֹ. (רַעִיא מְהִימָנָא פְּרַשְׁתָּא נִשְׂא דָף קַכ"ד):